

[C. F. Sørensen.]

om Aaret, og derefter vil Besparelsen blive 3 Mill. Kr. om Aaret, idet Bevillingen paa de 3 Mill. Kr., som i 1922 blev givet for 10 Aar til svært Skyts, Kaserner, Øvelsespladser o. s. v., udløber med Aaret 1934. 3 Mill. Kr. mindre om Aaret fra 1934 at regne er altsaa Besparelsen. 3 Mill. Kr. er den Pris, som Partiet Venstre tror, at kunne købe sig Ro for med Hensyn til Militærspørgsmaalet. Jeg vil gerne straks, fordi der er et gammelt Ord, der siger, at det gælder om at sige til i Tide og ellers tie stille, sige til Partiet Venstre, at hvis de tror, de køber sig Ro i Fremtiden for disse 3 Mill. Kr. om Aaret, saa tager Partiet Venstre fejl. Socialdemokratiet har intet Medansvar for de foreliggende Lovforslag. Som Medlem af Udvalget og Underudvalget har jeg personlig ikke tilføjet eller slettet et Ord i dette Lovkompleks, ikke flyttet et Punktum eller et Komma, hvilket ogsaa gælder mine Partifæller i Udvalget. Vi har intet som helst Ansvar for det, der er sket.

Naar vi i Dag afgiver vort Tilsagn om at stemme for disse Forslag, saa sker det, fordi de indeholder en Nedgang i Militærudgifterne, fordi det gaar den rigtige Vej, den Vej, som Socialdemokratiet har arbejdet for, at man skulde gaa, men ikke har kunnet gennemføre, at man gik i den Udstrækning, som vi ønsker. Det er et Besparelsesforslag, som vi giver vore Stemmer, men ikke vor Godkendelse i Princippet. Vi udtaler det her saa højt og tydeligt, at det ikke kan misforstås, at vi tager det som et Besparelsesforslag og møder igen til Efteraaret med vort Forslag til et Vagt-korps og en Statsmarine, altsaa paa Vej mod den endelige Aarustning.

Ellinger: Naar jeg i 1898 efter flere forudgaaende Vægringer til sidst lod mig bevæge til at gaa ind i aktivt politisk Arbejde ved at lade mig opstille som Folketingskandidat, var Hovedmotivet dertil min varme Interesse for Landets Forsvar, og denne har ogsaa været Hovednerven i min politiske Virksomhed. Som ganske ung var jeg Medlem af Komiteen for Selvbeskatningen til Landets Forsvar, der førte til Opførelse af Garderhøjfortet, og jeg er vel nu den eneste tilbageværende af den Komité. Tidligt og silde har jeg i Skrift og Tale virket for denne Sag, og min største Sorg i offentlig Gerning har det været, at vort Folk ikke saa, at uden Villie til at værge sit Land udsætter Folket sig for at miste dette Land. De heftigste politiske Kampe et halvt Aarhundrede

igennem knytter sig til Forsvarssagen, ogsaa den store Forfatningskamp i Estrups Tid. Ofte er Haabet udtalt om, at det dog en Gang maatte blive muligt at hæve denne nationale Sag op over de politiske Kampe, men forgæves. Vore politiske Modstandere satte sig til Maal at undergrave Forsvarsvillien i Folket. End ikke Forpligtelsen til at søge det bevaret, som vi uden Ofre fra Danmarks Side fik tilbage af Sønderjylland, standsede denne Agitation, og kun med dyb Bekymring kan man derfor se Fremtiden i Møde.

Ved Behandlingen af Afrustningsforslaget i Folketinget i det sidste Par Aar er man ikke kommet et Skridt videre i Retning af Forstaaelse. Det er offentlig bekendt, at der mellem Venstre og Socialdemokraterne førtes fortlørlige Forhandlinger, og at de konservative Udvalgsmedlemmers Ønske om at komme med ind i disse Forhandlinger blev afvist. Hvis der nu overhovedet kunde tænkes at komme noget Resultat ud af saadanne Forhandlinger, vilde det selvfølgelig blive en Ordning, der i Penge var billigere end den nu gældende Ordning, mod hvis Opbygning i 1922 der fra militær Side blev rejst saa stærk en Modstand, og som jo bl. a. havde den Følge, at den daværende Chef for Generalstaben ønskede at fratræde sin Stilling, et Ønske, der blev imødekommet.

Da Generalløjtnant Nyholm i Foraaret gik af som kommanderende General, udtalte han et varmt Haab om, at Folket dog en Gang kunde samles om en Ordning, og den nuværende Chef for Generalkommandoen udtalte sig ganske i samme Retning kort Tid efter, at han havde tiltraadt sit Embede. Viceadmiral Amdrup har ogsaa fremhævet, hvor betydningsfuldt det vilde være, at en saadan Sag kunde tages ud af Agitationen. Det er indlysende, naar man ser paa den store Afstand, der er mellem f. Eks. vort Standpunkt i denne Sag og det Standpunkt, som Socialdemokrater og Radikale har, at en Samling selvfølgelig kun kunde blive mulig ved den allerstørste Resignation fra begge Sider, og den Ordning, man kom til, vilde da selvfølgelig være angribelig fra begge Yderpunkter; men har man ikke Mod til at naa til en saadan Samling, ja, saa er i Virkeligheden alt Haab om, at det kan ske, ude. Blev der naaet en Samling, saa vilde der være en Mulighed for, at Folkets Syn paa Betydningen af, at vi ligesom alle andre Lande besidder et Forsvarsapparat, gradvis kunde ændres. Der vilde da være en Mulighed for, at det danske Folk dog en Gang vilde lytte til,